Adresa nr. 9 /14888/2026 din data de 24.11.2026

Biroul permanent al Senatului
L 643 / 24 noiembrie 2026

Domnului Mario-Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV 4801 din 12.10.2026, prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și pentru modificarea art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României (b544/05.10.2026)*, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 19.11.2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională". L 643

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum şi interpretarea dată de Curtea Constituţională sintagmei *„acte normative ce privesc activitatea autorităţii judecătoreşti"*, comisia a reţinut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a reţinut că, *de lege lata*, art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare sancționează penal cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea și deținerea drogurilor pentru consum propriu, fără drept.

În forma propusă prin prezenta propunere legislativă, aceste fapte vor deveni contravenții, cu amenzi diferite pentru drogurile de risc, respectiv cele de mare risc.

Totodată, potrivit propunerii de completare a art. 3 din lege, introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc sau de mare risc, fără drept, în vederea consumului propriu, va deveni contravenție.

Ca urmare a acestor modificări, inițiativa legislativă prevede modificarea corespunzătoare a mai multor dispoziții legale, în vederea corelării acestora cu noile reglementări propuse la art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000, respectiv: art. 9 (care privește finanțarea infracțiunilor prevăzute de lege), art. 12 (pedepsirea tentativei), art. 13 (circumstanțele agravante), art. 14 (cauzele de nepedepsire), art. 16 (privind confiscarea), art. 17 (ridicarea drogurilor în vederea confiscării), art. 18 (includerea unui consumator condamnat la pedeapsa închisorii într-un program terapeutic derulat în sistemul penitenciar), art. 20 (care instituie anumite beneficii juridice pentru persoanele care respectă protocolul programului integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, precum și sancțiuni în cazul în care nu este respectat acest program).

Totodată, pentru corelarea cu modificările propuse la art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000, se propune completarea corespunzătoare a art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal (care reglementează infracțiunea de contrabandă calificată).

Comisia a reținut că propunerea legislativă analizată ridică o serie de probleme atât din perspectiva coerenței cadrului legislativ propus, cât și din perspectiva prevenirii consumului și a protejării tinerilor de efectele devastatoare ale consumului de droguri.

1. Comisia a apreciat că una dintre vulnerabilitățile propunerii legislative este lipsa unui prag cantitativ și a unor criterii obiective care să permită delimitarea deținerii de droguri pentru consum propriu de deținerea în scopul traficului. Deși cantitatea de droguri nu poate constitui singurul criteriu de diferențiere între contravenție și infracțiune, aceasta trebuie evaluată împreună cu celelalte mijloace de probă, într-un cadru legal clar și previzibil, în acord cu exigențele de claritate și previzibilitate ale normei penale, pentru a evita sancționarea contravențională a faptelor care reprezintă, în realitate, fapte de trafic de droguri.

De altfel, în observațiile formulate de DIICOT cu privire la această propunere legislativă, se arată că în țările invocate drept repere în expunerea de motive sunt menționate praguri cantitative. În plus, se arată: «Pentru statele fără praguri, expunerea de motive invocă modelul *"aprecierii de la caz la caz"* (Franța, Italia, Irlanda, Ungaria, Suedia, Canada) și susține că acolo deținerea este tratată drept consum propriu ori de câte ori nu se descoperă indicii de trafic (pct.2.1.4).

Argumentul ignoră faptul că în cele mai multe dintre aceste state, de exemplu în Franța și în Suedia, *deținerea pentru consum propriu este ea însăși infracțiune, astfel încât aprecierea de la caz la caz separă acolo două infracțiuni, iar nu o infracțiune de o amendă administrativă.*

Prin urmare, proiectul preia sancțiunea din sistemele cu praguri și metoda de delimitare din sistemele care incriminează, combinând exact elementele care, separat, nu produc efectul pretins.»

2. Comisia a constatat că încadrarea faptei în sfera ilicitului penal sau contravențional va fi lăsată exclusiv la aprecierea ofițerilor și agenților de poliție din cadrul formațiunilor specializate în prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri ale Poliției Române.

Potrivit art. 21^1 introdus în Legea nr. 143/2000 prin prezenta propunere legislativă, contravenţiile se vor constata de către polițiștii din cadrul Poliției Române, polițiștii de frontieră, polițiștii de penitenciare, jandarmi și personalul vamal, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, care ridică drogurile care fac obiectul contravenției, le descriu în procesul-verbal de constatare și le predau, împreună cu procesul-verbal, de îndată, formațiunii specializate prevăzute la alin. (3), respectiv ofițerilor și agenților de poliție din cadrul formațiunilor specializate în prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri ale Poliției Române.

Aceştia din urmă realizează în fapt distincţia dintre contravenţie şi infracţiune, pe baza materialului probator administrat și, dacă apreciază că fapta a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, constituie infracțiune, sesizează organul de urmărire penală competent, astfel cum prevede art. 30 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Însă, potrivit art. 56 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală, urmărirea penală, în cazul infracţiunilor prevăzute de Legea nr. 143/2000, aparţine procurorului, acesta fiind cel care realizează, *de lege lata*, încadrarea faptei în infracţiunea prevăzută de art. 2 sau art. 3, respectiv în infracţiunea prevăzută de art. 4 din lege. Urmărirea penală proprie a procurorului în aceste tipuri de cauze este justificată de complexitatea metodelor de investigare și, de cele mai multe ori, de dificultatea interpretării probelor administrate.

În acest context, s-a reţinut că, prin soluția legislativă propusă, competența de a stabili dacă o faptă urmează să facă obiectul unei proceduri contravenționale sau al unei proceduri penale este atribuită, în mod exclusiv, ofițerilor și agenților de poliție din cadrul formațiunilor specializate, în lipsa oricărei analize prealabile din partea procurorului. Or, aprecierea caracterului penal sau contravențional al unei fapte presupune analizarea situației de fapt şi evaluarea probelor administrate prin raportare la elementele constitutive ale infracțiunii sau ale contravenției.

Deşi legea prevede, în anumite situaţii, competenţa ofițerilor și agenților de poliție de a constata fapte contravenționale și de a aplica sancțiunile corespunzătoare, comisia a apreciat că trebuie realizată o distincție între atribuțiile de constatare și sancționare a unor contravenții

expres și suficient de clar definite de legiuitor și operațiunea de delimitare a răspunderii contravenționale de răspunderea penală în aceste cauze. Aceasta din urmă presupune o evaluare juridică a împrejurărilor concrete ale faptei, a materialului probator și a incidenței normelor de incriminare, în contextul în care propunerea legislativă nu instituie praguri cantitative și nici alte criterii obiective și previzibile care să permită delimitarea celor două forme de răspundere.

În lipsa unor asemenea repere, există riscul unor soluții neunitare în situații de fapt similare și se creează premisele ca anumite fapte susceptibile să întrunească elementele constitutive ale unei infracțiuni să fie calificate exclusiv în sfera ilicitului contravențional.

Totodată, nu este reglementată ipoteza în care, e.g., o persoană introduce în țară sau importă în mod repetat droguri de risc și de mare risc, în cantități care, analizate individual, s-ar încadra în sfera ilicitului contravențional prevăzut în propunerea de la art. 3 alin. (3) sau (4) din Legea nr. 143/2000, însă care, prin cumularea lor, ar întruni elementele de tipicitate ale infracțiunilor prevăzute de art. 3 alin. (1) sau (2) din același act normativ. În aceste ipoteze, există riscul ca fiecare act material să fie analizat în mod separat, fără a se lua în considerare caracterul repetat al activității și cantitatea totală de substanțe introduse sau importate în țară.

Mai mult, în măsura în care fiecare astfel de operațiune este calificată separat drept contravenție, persoana în cauză ar putea evita angajarea răspunderii penale prin simpla achitare a amenzilor contravenționale aferente fiecărei fapte, beneficiind, totodată, de posibilitatea achitării a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

Comisia a reiterat, în acest context, că stabilirea scopului deținerii substanțelor importate sau introduse în țară – respectiv dacă acestea sunt destinate exclusiv consumului propriu ori, dimpotrivă, fac obiectul unei activități de trafic de droguri – presupune, de regulă, efectuarea unor investigații complexe, specifice procesului penal. Acestea presupun administrarea și coroborarea unui ansamblu de mijloace de probă, prezentând relevanță inclusiv caracterul repetat al conduitei investigate.

Or, procedura administrativă propusă nu oferă garanții suficiente pentru realizarea unor asemenea verificări. În consecință, există riscul ca fapte care, în realitate, sunt circumscrise activității de trafic de droguri să fie încadrate și sancționate exclusiv contravențional, pe baza unei evaluări incomplete a împrejurărilor în care au fost săvârșite.

În plus, calificarea și sancționarea faptei drept contravenție ridică problema imposibilității urmăririi penale ulterioare, în considerarea principiului *ne bis in idem*, iar organele de urmărire penală s-ar putea afla în imposibilitatea de a mai angaja ulterior răspunderea penală a persoanei pentru aceeași faptă, chiar dacă probele administrate ulterior ar evidenția existența unei activități de trafic de droguri.

3. Totodată, comisia a reținut că inițiativa legislativă elimină stimulentul procesual prevăzut de art. 15 din Legea nr. 143/2000 pentru persoanele care săvârșesc faptele prevăzute la art. 3 alin. (3) și (4) și art. 4 din Legea nr. 143/2000.

De lege lata, art. 15 din Legea nr. 143/2000 reglementează un beneficiu procesual constând în reducerea la jumătate a limitelor de pedeapsă pentru persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 – 9 și, în cursul urmăririi penale, denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni legate de droguri. Acest mecanism reprezintă un instrument de eficientizare a combaterii traficului de droguri, întrucât stimulează persoanele cercetate să furnizeze informații despre distribuitorii de droguri. Consumatorii se află într-o legătură directă cu rețelele de distribuție, fiind cei mai în măsură să furnizeze detalii despre identitatea și modul de operare al traficanților, pe care îi pot denunța organelor de urmărire penală, pentru a beneficia de reducerea de pedeapsă.

Prin soluția legislativă propusă, în condițiile în care faptele prevăzute la art. 4, precum și cele reglementate prin art. 3 alin. (3) și (4) sunt scoase din sfera ilicitului penal și calificate drept contravenții, beneficiul procesual prevăzut la art. 15 din lege devine inaplicabil persoanelor care săvârșesc aceste fapte, ca efect al modificării corespunzătoare a textului legal. Prin eliminarea stimulentului procesual care îi determină pe consumatori să denunțe traficanții de droguri, organele judiciare vor pierde o sursă importantă de informații care conduc la identificarea și tragerea la răspundere penală a acestora.

4. Din perspectiva prevenirii consumului și a protejării tinerilor de efectele devastatoare ale consumului de droguri, au fost formulate următoarele observații:

Transformarea faptei prevăzute la art. 4 din infracțiune în contravenție ar putea reduce percepția riscului juridic asociat consumului, existând riscul ca o sancțiune contravențională să nu mai constituie un factor suficient de descurajare, iar consumul să fie perceput ca un comportament care are consecințe juridice minore. Reglementarea cultivării, producerii, fabricării, experimentării, extragerii, preparării, transformării, cumpărării sau deținerii de droguri pentru consum propriu ca o contravenție nu echivalează cu legalizarea drogurilor, însă o astfel de încadrare poate transmite, *în lipsa unor măsuri preventive ferme*, un mesaj ambiguu cu privire la gravitatea fenomenului. Riscul unei creșteri a consumului reprezintă o consecință posibilă care trebuie analizată riguros înainte de adoptarea unei asemenea măsuri.

Această preocupare prezintă o importanță deosebită în ceea ce privește protecția minorilor și a tinerilor, categorii vulnerabile la presiunea grupului și la comportamentele de imitare. Eliminarea răspunderii penale poate fi interpretată ca un semnal că riscurile asociate consumului de droguri sunt mai mici decât în realitate, chiar dacă efectele medicale, psihologice

și sociale sunt semnificative. Într-un asemenea context, statul trebuie să demonstreze că dispune de instrumente eficiente pentru *prevenirea debutului consumului, identificarea timpurie a situațiilor de risc și limitarea accesului minorilor la substanțe interzise*. În lipsa unor măsuri concrete și a unor resurse adecvate pentru educație preventivă, consiliere și intervenție specializată, există riscul ca modificarea regimului sancționator să nu fie dublată de mecanisme efective și suficiente pentru prevenirea consumului de droguri și protejarea tinerilor împotriva riscurilor asociate acestui fenomen.

Aplicarea unei amenzi contravenționale nu tratează cauzele consumului și nu asigură accesul persoanei dependente la consiliere ori la servicii medicale specializate. Dacă inițiatorii declară că urmăresc o abordare orientată către sănătatea publică, aceasta trebuie să fie susținută de mecanisme funcționale de evaluare, trimitere către tratament și monitorizare, în special în cazul minorilor și al persoanelor care prezintă semne de dependență. În caz contrar, există riscul ca statul să reducă severitatea sancțiunii fără să dezvolte, în paralel, alternative eficiente pentru prevenirea și combaterea fenomenului consumului de droguri.

Invocarea în propunerea legislativă a unor studii sau modele legislative din alte state nu este suficientă, *per se*, în absența unei analize care să țină seama de diferențele dintre sistemele juridice, de mecanismele de prevenție existente și de capacitatea serviciilor de sănătate și asistență socială din diversele țări menționate în expunerea de motive. O propunere legislativă care modifică regimul juridic al consumului de droguri trebuie evaluată în funcție de efectele sale concrete și de garanțiile instituționale care o însoțesc, nu exclusiv prin raportare la intenția declarată de a adopta o abordare mai puțin punitivă.

De altfel, în observațiile formulate de DIICOT cu privire la propunerea legislativă (pct. III. 3.14), structura specializată a arătat că, contrar celor susținute în expunerea de motive, *„realitatea este alta: mai multe jurisdicții care au scos deținerea pentru consum propriu din sfera penală ori au liberalizat-o fără un cadru de aplicare au revenit asupra soluției, iar motivele revenirii corespund viciilor proiectului analizat."*

Experiența statelor care au revenit asupra dezincriminării este analizată pe larg în observațiile formulate de DIICOT, structura specializată arătând următoarele:

„Concluzia relevantă nu este, așadar, că simpla incriminare ar rezolva problema, ci că un regim nepenal lipsit de criteriu cantitativ este exploatat de distribuitori, iar remediul consacrat este pragul legal, pe care proiectul îl refuză.

Lecțiile acestor reveniri sunt convergente:

- *fără o consecință care să lege sancțiunea de tratament, accesarea voluntară a serviciilor rămâne marginală;*
- *amenda neplătită și neprezentarea devin regula;*

• *consumul în spațiul public impune ulterior reintroducerea sancțiunii penale pentru anumite locuri;*

• *lipsa unui prag cantitativ este exploatată de distribuitori;*

• *liberalizarea fără un cadru de aplicare pregătit produce efecte greu de controlat.*

Proiectul B544/2026 reunește toate aceste premise." (pct. III. 3.14 din observațiile DIICOT)

Întrucât în expunerea de motive se invocă experiența altor state în sprijinul soluției propuse, în observațiile formulate de DIICOT se analizează și legislația statelor considerate permisive, *„care arată contrariul: niciuna nu reunește trăsăturile proiectului, respectiv o sancțiune administrativă de nivel redus, aplicabilă în orice loc, fără prag cantitativ și fără legătură cu tratamentul."* DIICOT arată că *„dintre statele percepute drept permisive, niciunul nu a ales, așadar, soluția proiectului: toate păstrează fie caracterul penal al faptei, fie praguri cantitative stricte, fie restrângerea sancțiunii administrative la spațiul public, fie legătura dintre renunțarea la sancțiune și tratament."* (pct. III. 3.15 din observațiile DIICOT)

Totodată, cu privire la modelul portughez invocat în susținerea de motive, în observațiile formulate de DIICOT se arată că invocarea acestuia *„este selectivă, întrucât proiectul nu preia nici pragul cantitativ, nici comisiile din sistemul de sănătate, nici condiționarea sancțiunii de tratament."* [pct. IV lit. h) din observațiile DIICOT]

5. În ceea ce privește lipsa unui stimulent juridic pentru participarea voluntară la programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, s-au reținut următoarele:

În forma în vigoare, art. 19 din Legea nr. 143/2000 reglementează evaluarea consumatorului în contextul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 4 din lege. Evaluarea poate fi dispusă de procuror, fiind obligatorie în cazul consumatorilor minori, iar includerea în programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri presupune acordul scris al consumatorului.

Totodată, art. 20 alin. (1) din lege instituie, *de lege lata*, un mecanism de stimulare a participării consumatorului la programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, prin posibilitatea dispunerii de către instanța de judecată a renunțării la aplicarea pedepsei sau a amânării aplicării pedepsei, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, sub condiția respectării protocolului programului până la momentul pronunțării hotărârii.

Mai mult, potrivit art. 20 alin. (2) din aceeași lege, nerespectarea, pe durata termenului de supraveghere, a programului integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri atrage revocarea amânării aplicării pedepsei, aplicarea și executarea pedepsei.

Prin transformarea faptei în contravenție, acest beneficiu procesual nu mai există, art. 20 din Legea 143/2000 fiind abrogat prin prezenta propunere legislativă.

În aceste condiții, menținerea caracterului voluntar al evaluării adulților și al includerii acestora în programul de asistență, astfel cum rezultă din modificările propuse pentru art. 19 din propunerea legislativă, în absența instituirii unor consecințe juridice sau a unor mecanisme de stimulare a participării efective la program, este de natură să diminueze motivația consumatorului adult de a se supune evaluării și de a urma protocolul terapeutic recomandat.

Deși participarea la programele de asistență a persoanelor consumatoare de droguri poate fi determinată, în anumite situații, de motive medicale și personale, în lipsa unor stimulente concrete care să încurajeze acceptarea evaluării de către persoanele consumatoare de droguri și participarea efectivă a acestora la programele de asistență, există riscul ca mecanismul propus să rămână unul formal, dependent exclusiv de disponibilitatea individuală a consumatorului de a accepta includerea în programele de asistență și de a participa efectiv la măsurile de intervenție terapeutică recomandate.

6. Cu privire la modificarea art. 5 din lege, prin care se propune reglementarea unor spații de consum supravegheat medical, s-au avut în vedere recomandările Agenției Uniunii Europene privind Drogurile (EUDA), cuprinse în documentul *Health and social responses: drug consumption rooms*, publicat la 8 aprilie 2024 și actualizat la 17 iunie 2026 (https://www.euda.europa.eu/publications/mini-guides/health-and-social-responses-drug-consumption-rooms_en?utm_source=chatgpt.com).

Din modalitatea de redactare a art. 5 alin. (2) – (4) reiese că propunerea legislativă pune accentul pe reducerea riscurilor asociate consumului de droguri prin supravegherea consumului și pe intervenția medicală în cazul supradozelor, fără să instituie garanții privind integrarea beneficiarilor în programe de evaluare, consiliere, tratament și recuperare.

Agenția Uniunii Europene privind Drogurile (EUDA) descrie două modele de organizare a camerelor de consum în Europa: *camere de consum de droguri integrate*, în care supravegherea consumului de droguri reprezintă doar unul dintre serviciile oferite și *camere de consum de droguri specializate*, care furnizează o gamă relativ restrânsă de servicii, direct legate de consumul supravegheat.

Potrivit primului model, camerele de consum sunt reglementate ca *servicii integrate*, care *„reprezintă cea mai frecventă formă de organizare a unei camere de consum de droguri și care este un serviciu amplasat în aceeași incintă cu o unitate de asistență medicală, în cadrul căruia funcționează ca parte integrantă a unei game mai largi de servicii. În acest model, supravegherea consumului de droguri reprezintă unul dintre multiplele servicii de reducere a riscurilor și de sprijin pentru satisfacerea nevoilor de bază oferite în aceeași locație"*. Acestea pot include, printre altele,

„asistență psihosocială (...), informare, consiliere și îndrumare către servicii de tratament pentru consumul de substanțe și, în anumite cazuri, acces la programe de integrare profesională."

Pe de altă parte, *„în situațiile în care este necesară o capacitate mare de deservire, serviciile de supraveghere a consumului de droguri pot funcționa sub forma unor centre specializate, independente. Deși acestea fac în continuare parte dintr-o rețea locală de servicii, prin intermediul căreia beneficiarii pot avea acces la servicii medicale și sociale suplimentare, ele sunt amplasate în locații distincte. Acest tip de serviciu oferă, de regulă, o gamă mai restrânsă de prestații, direct legate de consumul supravegheat, care includ punerea la dispoziție a echipamentelor și materialelor igienice necesare consumului de droguri, furnizarea de informații și recomandări privind sănătatea și reducerea riscurilor asociate consumului, intervenția în situații de urgență, precum și asigurarea unui spațiu în care persoanele care consumă droguri pot rămâne sub supraveghere după consumul unei substanțe."*

Prin propunerea legislativă se adoptă al doilea model, fără nicio analiză cu privire la oportunitatea unei astfel de reglementări și fără ca aceste spații de consum supravegheat să reprezinte puncte de acces către o gamă mai largă de servicii medicale și sociale, inclusiv consiliere, asistență psihologică și îndrumare către tratamentul dependenței.

Prin urmare, supravegherea actului de consum nu ar trebui să constituie un obiectiv autonom, ci să fie integrată într-un mecanism mai amplu de intervenție destinat diminuării dependenței și recuperării consumatorilor dependenți. În caz contrar, aceste spații se vor limita la gestionarea punctuală a consecințelor medicale ale consumului, fără să contribuie în mod substanțial la diminuarea acestuia și la recuperarea persoanelor dependente.

Totodată, EUDA precizează că evaluarea spațiilor de consum este limitată de numărul redus de studii comparabile și a eterogenității indicatorilor utilizați. De asemenea, EUDA apreciază că dovezile existente indică efecte benefice, dar că nivelul de certitudine al acestora este scăzut, fiind necesare cercetări suplimentare.

Astfel, comisia a apreciat că instituirea unor asemenea camere de consum trebuie precedată de o evaluare de impact adaptată realităților naționale și însoțită de un mecanism de monitorizare și evaluare periodică, cu indicatori măsurabili, întrucât eficiența intervenției nu poate fi prezumată în mod automat prin simpla preluare a unui model aplicat în alte state.

În ceea ce privește conținutul propunerii legislative, art. 5 alin. (3) exceptează de la răspunderea contravențională numai deținerea drogurilor în incinta spațiilor autorizate, fără să reglementeze situația juridică a deținerii acestor droguri pe parcursul deplasării către aceste spații, ceea ce generează incertitudine cu privire la aplicabilitatea excepției în aceste situații.

7. Cu privire la dispozițiile tranzitorii, comisia a reținut că, *de lege lata*, textul art. 3 din lege incriminează introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri, fără drept, indiferent dacă acestea sunt destinate consumului propriu sau sunt destinate vânzării. Întrucât scopul vânzării nu este, *de lege lata*, un element constitutiv al infracțiunii, hotărârea definitivă de condamnare pentru infracțiunea prevăzută de art. 3 din lege poate să nu rețină scopul traficării și acesta să nu rezulte nici din alte constatări factuale din hotărârea definitivă.

Întrucât procedura reglementată de art. 595 din Codul de procedură penală nu constituie o cale de atac împotriva hotărârii definitive de condamnare și nu poate fi utilizată pentru rejudecarea fondului cauzei, reevaluarea probatoriului ori modificarea situației de fapt definitiv stabilite, instanța învestită cu soluționarea unei astfel de cereri nu poate stabili pentru prima dată existența acestui scop prin reevaluarea probelor, administrarea unor probe noi sau reinterpretarea împrejurărilor de fapt deja judecate.

În plus, trebuie avut în vedere că incidența legii de dezincriminare cu privire la infracțiunea de trafic internațional de droguri în vederea consumului propriu poate produce consecințe juridice și asupra infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 din Codul penal, în măsura în care infracțiunea de trafic internațional de droguri a reprezentat scopul grupului. Dezincriminarea infracțiunii care reprezintă scopul grupului infracțional organizat face să nu mai fie îndeplinită condiția tipicității infracțiunii prevăzute de ar. 367 din Codul penal.

În acest sens, prin decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că, în ipoteza în care, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal, infracțiunea care intră în scopul grupului organizat a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre trăsăturile esențiale ale infracțiunii, respectiv condiția tipicității.

În consecință, dacă hotărârea definitivă a reținut săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri fără a stabili că aceasta a fost comisă în vederea consumului propriu, iar această împrejurare constituie premisa indispensabilă pentru invocarea dezincriminării, cererea întemeiată pe art. 595 din Codul de procedură penală nu poate fi admisă prin stabilirea, pentru prima dată, a scopului consumului propriu. În lipsa unei asemenea premise în situația de fapt definitiv stabilită, nu se poate constata, pe această cale, nici dezincriminarea infracțiunii de trafic internațional de droguri și nici, în mod derivat, lipsa tipicității infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

În consecință, o politică publică responsabilă în acest domeniu trebuie să urmărească simultan protejarea sănătății publice, prevenirea consumului și combaterea fermă a traficului,

astfel încât schimbarea legislativă să nu creeze vulnerabilități suplimentare într-un domeniu cu implicații importante pentru siguranța și sănătatea societății.

În acest context, comisia a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în forma propusă.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii,
Judecător Andreea Simona Uzlău